

delige Mening, saa at de idømte Skadeserstatning for Boykotning og for Overtalelse til at strejke, hvor der efter den offentlige Mening slet ikke var begaaet noget ulovligt; og *endelig* blev Spørgsmaalet om Skadeserstatningens Størrelse, der i Almindelig fastsattes af en Jury, ofte besvaret paa en ganske overraskende og haardhændet Maade. En Fagforening blev saaledes for et Par Aar siden dømt til at betale 23,000 £ Erstatning. I Stedet for nu at gribe ind i det vanskelige Spørgsmaal: *enten* hvorledes sondre Fagforeningernes Syge-, Begravelses- og lignende Kapitaler fra Strejkekapitalerne; *eller* hvorledes forandre Reglerne for, hvad der er lovligt og hvad ulovligt i Landet; *eller* skabe en bedre Ordning for Skadeserstatningsfastsættelsen, saa er det ægte engelsk, at man hugger Knuden over og siger: lad os ganske afskære disse Skadeserstatningskrav. Saa vidt jeg kan se — jeg har desværre ikke endnu haft Adgang til Parlamentsforhandlingerne — blev den omtalte Lovbestemmelse sat ind som et Ændringsforslag af Arbejderpartiet og gik igennem uden synderlig Paaagtning af dets Konsekvenser.

I *Tyskland* er — i Modsætning til England — det Spørgsmaal levende diskuteret: hvad skal der gøres for at beskytte Tarifaftaler? Efter den store Litteratur at dømme maa der i visse Industrier være stærk Trang til Retsbeskyttelse, men der er mange vigtige og store Industrigræne i Tyskland, hvor der endnu slet ikke haves Overenskomster, og fra officiel Side synes man ikke meget tilbøjelig til at virke for deres Udbredelse. Det er maaske en af Grundene til, at man officielt ikke endnu har gjort Skridt til en retlig Regulering af dem.

Men adskilligt tyder paa, at saavel Arbejdsgiver- som Arbejderpartiet i de Grene, hvor der er Overenskomster, begynder at indse det hensigtsmæssige i Garantitilsagnene.

Saaledes findes et saadant i Bogtrykkernes Overenskomst, og at det netop er Bogtrykkerne, synes at pege paa, at det er den Vej, Udvikling og Fremskridt gaar. Men ogsaa andre Organisationer har i større eller mindre Grad indgaaet Garantipligt for deres Medlemmer.

»Selskabet til sociale Reformere« i Tyskland har nedsat et Udvalg til Udarbejdelse af et Mønster for Overenskomster paa samme Maade, som det herværende Udvalg har lavet en Norm for Voldgiftsaftaler. Jeg ved dog ikke, om det vil imponere de Herrer af Arbejderpartiet, da de Arbejderrepræsentanter, som vare i Udvalget, maaske ikke kan siges at repræsentere dem; der var f. Eks. Hirsch-Dunkerske Medlemmer. Men for at vise, hvad Vej Udviklingen synes at gaa, skal jeg dog citere en af Klausulerne i Mønsteroverenskomsten:

»De Foreninger, som Underskriverne repræsenterer, hæfte med indtil . . . Mark pr. enkelt Medlem for saavel Foreningens som for de enkelte Medlemmers Overholdelse af Overenskomster og af afsagte Voldgiftskendelser. Indenfor den nævnte Grænse fastsættes Skadeserstatningen ved Voldgift. Ethvert yderligere Skadeserstatningskrav for Domstolene er, saa længe Overenskomsten gælder, udelukket.«

Holland, kan man se, er ogsaa inde paa ad Lovgivningsvej at give Overenskomster Retsbeskyttelse. I Loven om Arbejdskontrakter af 13. Juli 1907 er det saaledes bestemt, at en Privatkontrakt mellem Arbejdsgiver og Arbejder ikke kan bestaa i Strid med de Overenskomster, deres Organisationer have sluttet. Jeg er ikke ganske klar paa, om Bestemmelsen har tilbagevirkende Kraft, saaledes, at Organisationen, naar den vil omstyrte Privatkontrakter, ogsaa kan forlange det alt udførte Arbejde betalt efter Tariffen. Det vilde i alt Fald være det sundeste. Her i Landet vilde det ikke spille stor Rolle for Øjeblikket, hvis det blot var saaledes, at den private Aftale kunde omstødes for Fremtidens Vedkommende, men ikke have tilbagevirkende Kraft. Thi det er jo ikke meget almindeligt, at Arbejdere ved Kontrakter binde sig for længere Tidsperioder.